

# လမင်းမိမိ

လွှင့်ပျော့နေဆဲ မိမိတို့၏လေး တစ်ခုအကြောင်း

## အခန်း (၁)

မနက်အစောကြီးထကာ လေဆိပ်ဆင်းခဲ့ရတဲ့အတွက် “ ခင်လေးခွာဖြူ” ရဲ့

မျက်လုံးတွေ က ကျိန်းစပ်လို့နေသည်။ သူနေတဲ့ Silom လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ  
သုဝဏ္ဏဘူမိလေဆိပ်ကို မိနစ် ငါးဆယ်လောက် ကားမောင်းရတဲ့အတွက်  
သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးချိန်နှင့် ပါ မနက်သုံးနာရီကတည်းက အိပ်ရာက ထခဲ့ရသည်။

မှာ ထားတဲ့ကားက လေးနာရီခွဲ အကြိုရောက်တော့ လေဆိပ်ကို ငါးနာရီမခွဲခင်  
ရောက်သည်။ ဗန်ကောက် ကတော့ မိုးမလင်းခင်လည်း Traffic က ကျပ်နေတာပင်။  
လေဆိပ်ရောက်တာ နှင့် Check in စောစောဝင်ရတာ အတော် ပင်။ လေယာဉ်က  
ခုနစ်နာရီဆယ်ငါး ထွက်မည် ။

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်မည် မရောက်ဘူး မသေချာတော့တဲ့ သူမရဲ့  
အခန်းလေးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးရသည်။ အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ပေါင်  
ကွန်ကရစ်ထုကျယ်ကျယ်ပေါ် တင် ထားတဲ့ ဆန်းကြယ်သော တက်တပ်စပင်  
ပန်းအိုးအသေးလေးကို နှစ်သက် လှတဲ့အတွက် ရန်ကုန် သယ်လာဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ တော် ပြီ . . . ။

သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ မနွယ်ချင်တော့ပါဘူး ဗန်ကောက်ရယ်။  
ကက်တပ်စပင် တစ်ပင်ကိုတောင်မှ သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။  
ပြန်မလာချင်တော့ဘူး ဗန်ကောက်ကို။

အခုနောက်ဆုံး တစ်ခေါက်ကလည်း ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ

မတတ်မသာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရတာ မို့အခုလည်း ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာမယ် မခိုင်မာဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံမရဲပင်။

ခင်လေးခွာဖြူအခန်းကဆင်းလာတော့ ဒုတိယထပ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခမ်းက နှုတ်ဆက်သည်။

“ သွားပြီပေါ့ ခွာဖြူ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဆရာနဲ့ မမကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြီပေါ့ ”

“ ညကတည်းက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးပါပြီ ”

“ သွားကာနီး မကန်တော့ဘူးလား ”

“ ဟင့်အင်း ”

“ ဒီကောင်မလေး လူကြီးတွေ ကန်တော့ဦးမှပေါ့ ”

“ ကန်တော့ရင် ငိုချင်လိမ့်မယ်၊ တစ်သက်လုံး ထပ်မတွေ့တော့မှာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ မကန်တော့တော့ပါဘူး ”

“ ပြန်မလာတော့ဘူးဆို ”

“ ပြန်မလာပေမယ့်လည်း ကံကြမ္မာဆိုတာ ပြောလို့မှ မရတာ ဒေါ်ခမ်း၊ ပြန်တွေ့ရင် တွေ့ကြဦးမှာပါ ”

တာချီလိတ်သူ အန်တီရဲ့ လက်စွဲတော် အိမ်တော် ပါကြီး ဒေါ်ခမ်းဟာလည်း စကားဝဲဝဲနှင့် အန်တီနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြူဖြူဝဝ ရှမ်းတရုတ်မကြီးပင်။ ဒေါ်ခမ်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

“ ဘာစားမလဲ။ ဆန်ပြုတ်အထုပ် ပြုတ်ပေးရမလား ”

“ ဟင့်အင်း ”

“တစ်ခုခု ဗိုက်ဖြည့်ဦးလေ ”

“ ဆဲဗင်း အလဲဗင်းက ကော်ဖီတစ်ဘူးပဲ ဝင်ဝယ်သွားတော့မယ်၊ ကဲ . . . ဒေါ်ခမ်း၊ ခင်လေး သွားပြီနော်၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ”

ကြိုပြောထားတဲ့ တက္ကစီက အန်ကယ့်တက္ကစီကုမ္ပဏီက ကားပင်။ နည်းနည်း ပါးပါး မျက်မှန်းတန်းနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာလေးကို မြင်လျှင် ပြုံး ပြန့်တတ်ဆက်လိုက်ပြီး စိတ်က တစ်မဟုတ်ချင်း တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို သတိရလိုက်သည်။

အသားညိုညို၊ ပျော့နွယ်တဲ့ ဆံပင်တွေ ကလည်း ဆေးမဆိုးရဘဲ ခပ်ညိုညို၊ မျက်ဝန်းများ ကလည်း ညိုညို၊ အင်္ကျီက အဖြူကို မှာ င်ပြာတဲ့ ဂျင်းတစ်ရောင် တည်းနှင့် သာ တွဲ ဝတ်တတ်တဲ့သူ။ အဲဒီ တစ်ယောက် သော သူ့ကို ခင်းထဲ ရင်ထဲ ပေါ်မလာအောင် မနည်းဖျောက်ထားကာမှ တစ်လမ်းလုံး သူ့ကိုသာ သတိရ သွားပါသည်။

“ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ ”

မျက်မှန်းတန်းတဲ့ ထိုင်းလူမျိုး ဒရိုင်ဘာလေးက ထိုင်းလို မေးလိုက်တာကို အဓိပ္ပာယ် နားလည်သော် လည်း စကားတော့ မပြောတတ်တဲ့ ခင်လေးခွာဖြူက . . .

“ နဲဗား (Never) ”

အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ နဲဗား ! ? ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာညွှတ်တဲ့ ထိုင်းကောင်ကလေးက Never ကိုပင် နားမလည်ပါ။ နောက် ကြည့်မှန်မှ ကြည့်ကာ ထပ်မေးနေပြန်လျှင် . . .

“ မလာတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး၊ ဒီမှာ လာနေနေတာ ငါ ပျော်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ စိတ်ဆင်းရဲပြီး နေနေရတာ ၊ လုံးဝပြန်မလာတော့ဘူး ဒီကို ”

ခင်လေးခွာဖြူက သူ နားမလည်မှန်းသိသိနှင့် ဗမာလိုသာ ပြောချင်ရာ ရေရွတ်ပြောဆိုနေ လိုက်ပါသည်။ ဒရိုင်ဘာလေးကလည်း ဘာမှထပ်မမေးတော့ပါ။

လေဆိပ်ရောက်တော့ သေတ္တာတစ်လုံး ဟဲန်းဒါကယ်ရီလက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးတို့ကို  
ကောင်လေးက တွန်းလှည်းဆွဲလာပြီး တင်ပေးသည်။

“ခေါ်လွန်ခပ်ဘ်”

ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလေးတော့ သူတို့ထိုင်းလိုပြောလိုက်ပြီးလျှင်  
တွန်းလှည်းတွန်းကာ လေဆိပ်ထဲ ဝင်လာရင်း ငိုချင်လာပါသည်။ ဘယ်ကသွားသွား  
ဘယ်ကိုပြန်ပြန် လေဆိပ်ထဲ တစ်ယောက် တည်း ဝင်လာရတိုင်း အမြဲတမ်းပဲ ခင်လေး  
ငိုချင်သည်။ ခုလည်း ငိုချင်ပြီ။

ခင်လေးခွာဖြူစီးမယ့် လေယာဉ်လိုင်းက ဈေးနှုန်းသက်သာတဲ့ Air Asia လိုင်း။  
Check-in ဝင်။ ပစ္စည်းခွဲနှုတ်၊ အင်ဒီဂရေး ရှင်းဖြတ်၊ ပစ္စည်းတွေ X-ray ဖြတ်တော့  
သူမလက်ထဲ သောက်တာ တစ်ဝက်မကျိုးသေးတဲ့ ကော်ဖီဘူးတန်းလန်းပါလာတာမို့  
သိမ်းယူလွှင့်ပစ်ခံလိုက်ရပါသည်။

ဝင်ရမယ့် Gate ၈-5 က မဖွင့်သေးတာမို့ တစ်ယောက် တည်း  
ထိုင်စောင့်နေရင်း ရင်တွေ ခုန် သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တော့မည် ။  
ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝအတွက် ဘာမှ ကြိုတင် မပြင်ဆင်ရသေးပါ။ ခုခိုနိထိ ဟိုတုန်းက ကြိုတင်  
မထင်မှတ် မမျှော်လင့်မိခဲ့တာတွေ ချင်းသာ ဆက်တိုက် ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ဘဝကို ခင်လေး  
နာကြည်းနေပါသည်။

ခုလောက်ထိတောင် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီးမှတော့ ရှေ့ဘာ  
ဖြစ် ဖြစ်ကို လည်း ခင်လေးက သိပ်တွေ့ပူ ကြောက်လန့်မနေချင်တော့။ ဖြစ်ချင်တာသာ  
ဖြစ်ပါတော့။ ဖြစ်လာတာကို ရင်ဆိုင်ရမှာ က ကိုယ့်တာဝန်ပဲလေ။

ထုံးစံအတိုင်း လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တော့ ခင်လေးခွာဖြူ  
လေယာဉ်တောက်သည်။ မူး သည်၊ နားအူသည်။ လေယာဉ်စီးရတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ  
ခံစားရသည်။ ခရီးတိုလေးမို့သာ တော် တော့သည်။ ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ဆင်းချိန်တွင်  
ခင်လေးခွာဖြူမူးနောက်ခွေနောက်နေပါပြီ။

အဲဒါ ကတော့ သွားတိုင်း ပြန်တိုင်း ထုံးစံပါပင်။

လေဆိပ်ထဲက ကိစ္စဝိစ္စတွေ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြီးစီးကာ သေတ္တာနှင့် အိတ်ကို တင်ထားသည့် တွန်းလှည်းတွန်းပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ တွေ့ ရာကားကို ငှားစီးသွားရမှာ ပင်။ အဆောက် အအုံ အပြင်ဘက်ရောက်မှ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကာ ငှားဖို့ကား ရှာလက်သော ခင်လေးသည် ...

“ ခင်လေးခွာဖြူ ”

စက္ကူကတ်ထူ အဖြူရောင် ပြား တစ်ခုမှာ သူမနာမည် ရေး ထိုးထောင်ပြထားတာမြင်လျှင် အံ့အားသင့်ပြီး ကတ်ပြားကိုင်ထားသူကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ ဟင် ”

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တောင်သွားသလို လန့်ဖျပ်တုန်လှုပ်သွားရကာ ရင်တွေ လည်း မြောင်းဆန်အောင် ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားကုန်ရသည်။ ပျက်သွားတဲ့မျက်နှာ ကို ပြင်ကာ သူ့မျက်နှာဆီ ခပ်စူးစူး ရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ။

“ သေတ္တာတစ်လုံး အိတ်တစ်လုံးပဲလား မခင်လေးခွာဖြူ ”

“ နေပါဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ရှင်က ဘာမို့လို့ ကျွန်မကို ဘာအတွက် လာကြိုရတာ လဲ ”

“ ကျွန်တော့် ကို အန်ကယ်ဦးမိုးဆွေ ခိုင်းလို့ပါ ”

“ ဘယ်တုန်းကလဲ ”

“ မနေ့က ပြောတာပါ ”

“ အမြဲ အဆက်အသွယ် ရှိလို့လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ် ဒီမှာ လည်း တက္ကစီကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာပါ။ အမြဲ e-mail အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ် ”

လက်နှစ် ဖက် နောက်ပစ်ရပ်ကာ ရိုရိုကျိုးကျိုး ပြောဆိုနေတဲ့ သူ့ကို ခင်လေးခွာဖြူက ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ တော် ပြီ ... ပင်ပန်းတယ်။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်။ လူကလည်း မူးနောက်နေတာ ခွေလှဲချင်နေပြီ။

“ ရင့်ကားက ဘယ်မှာ လဲ ”

“ ဟိုမှာ ပါ ”

“ ဒါဖြင့် သယ်တော့၊ ကျွန်မကို အိတ်ပေးလေ ”

“ ရပါတယ် မခင်လေးခွာဖြူ။ ကျွန်တော် နိုင်ပါတယ် ”

သူက သေတ္တာတစ်ဖက် အိတ်တစ်ဖက်ဆွဲကာ အဆောက်အအုံရှေ့လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်လျှင် ကုမ္ပဏီတံဆိပ်တပ် တက္ကစီကား အနက်လေးက ပါကင်မှာ တင် နီးနီးလေး ရှိနေပါသည်။ သူ ပစ္စည်းတွေ ထည့်နေတုန်း ခင်လေးက ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ကာ မှီလျှောလျှောလေး ထိုင်လိုက်သည်။

လက်ကနာရီကို ချွတ်ကာ နာရီဝက် နောက်ပြန်ဆုတ်ရပါသည်။

သူက ကားရှေ့ခန်းဆီ လာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ သွားလို့ရပြီလား မခင်လေးခွာဖြူ ”

“ အင်း ”

ခင်လေးက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချင်းနှင့် အတူဖြေလိုက်ပါသည်။ ဒီမြေကြီးပေါ် ခြေချပြီဆိုတော့ လူက အလိုလို ခွန်အားတစ်ရပ် ရှိသွားသလိုလို။ ဘာကိုမှ မမူတော့သလိုလို အရွဲ့တိုက် ချင်သလိုလို ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်ချင်သလိုလို။ ရင်ထဲ ဘာတွေ

မြောင်းဆန်လာမှန်း မပြောတတ်။

“ ရှင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ ”

“ တစ်လရှိပါပြီ ”

“ ဗန်ကောက် ပြန်မသွားရဘူးလား ”

“ ကျွန်တော် ဒီက ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ ဝင်လုပ်နေပါပြီ ”

“ လုံးဝ မသွားတော့ဘူးပေါ့ ”

“ မသွားတော့ဘူး ခင်ဗျ ”

ကိုယ်က ဒီမှာ ပဲ နေပါတော့မည် ဆိုကာမှ သူကကော ဘာကြောင့် ဒီမှာ ပဲ ပြန်ရောက်နေတာ တဲ့လဲ။ ပြန်ရောက်တာ တစ်လတောင်တဲ့။

ခင်လေး ကတော့ ကိုယ်က တမင်တကာ မတွေ့ အောင် ရှောင်ရှားနေလို့ မတွေ့ ဖြစ်ကြဘူး မှတ်တာ။ သူက ဟိုမှာ မရှိတော့တာကိုး။

သူမဘဝရဲ့ အ ဖြစ်အပျက်တွေ ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဖြစ်ချင်တိုင်း မ ဖြစ်ခဲ့ရတာ တွေ ချည်းပင်။ လုံးဝမ ဖြစ်ချင်တဲ့ အရာတွေ များ စွာ ဟာ စီစဉ်ထားတဲ့အလား နေရာတကျ ဆင့်ကဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ သူမက ဘဝမှာ ဘာကိုမှ သိပ်ယုံကြည်ချက် မထားချင်တော့ပေ။

ခင်လေးခွာဖြူက မျက်ရည်စို့ပဲချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၍ နေကာမျက်မှန်ထုတ်၍ တပ်လိုက်ပါ သည်။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်တိုရမှန်းမသိ ဒေါသ ဖြစ်ရမှန်းမသိ ဒေါသ ဖြစ်လာမိကာ .

..

“ ဒီမှာ ”

“ ခင်ဗျာ ”

“ ရှင် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ”

“ မခင်လေးခွာဖြူအိမ်ကိုပါ ”

“ ကျွန်မအိမ် ရှင်က သိလို့လား၊ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ ဘာကြောင့် မမေးတာလဲ ”

“ မခင်လေးခွာဖြူအိမ်ကို သိပါတယ် ”

“ ဒီမှာ . . . ရှင် ကျွန်မနာမည် ကို တရည်တလျား မခေါ်လို့ မရဘူးလား ”

ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော သူ့မျက်ဝန်းညှီညှီများ တွင် အကျပ်ရိုက် သော ဦးနှောက်ခြောက်သော စိတ်ကျဉ်းကျပ်တဲ့ အရိပ်အရောင် ကို မြင်ရသည်။

“ နည်းနည်း ပါးပါး ဖြတ်ခေါ်ပါလားရှင်၊ ရှင်ခေါ်တာကို စောင့်နားထောင်နေရတာ ကိုက လူကို ညှဉ်းပန်းနေသလိုပဲ ”

“ ကျွန်တော် မခင်လေးလို့ ခေါ်ပါ့မယ် ”

မခင်လေးတဲ့

လူတိုင်းက ခွာဖြူလို့ သုံးနှုန်းတာကို သူ ကြားဖူးပြီးလျက်နှင့် သူခေါ်မယ့် အမည်က မခင် လေးတဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ ခင်လေး ” လို့ ရည်ညွှန်းရတာ ကိုပဲ သဘောကျတဲ့ ခင်လေး အကြိုက်ကို သူ သိလို့လေလား

“ ကဲ . . . ပြောပါဦး ”

“ ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော် ဘာကို . . . ”

“ ကျွန်မ အိမ်လေ၊ ရှင် သိတယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ လဲ ပြော ”

“ မြေနှီကုန်း၊ . . . . လမ်း၊ တိုက်နံပါတ် ( . . . ) ”

ခင်လေးက အံ့အားသင့်ခြင်းမှာ စိတ်အတိုလေးတောင် စွက်လာရပါသည်။ ဘာ ဖြစ်လို့ သူက သိနေရပြန်တာလဲ၊ အခုမှ စ,နေမယ့် တိုက်ခန်းကိုလေ။

ခင်လေးကိုယ်တိုင်တောင်မှ လိပ်စာ ရယ်လို့သာသိလျက် မျက်ဝါးထင်ထင် မမြင်မတွေ့ ဖူးသေးတဲ့ တိုက်ခန်းကို သူက သိနေပြန်ရော။ အန်ကယ်ပေးလိုက် တဲ့ တိုက်ခန်းကို ဖွင့်ဝင်ဖို့

သော့တွဲ လေးတစ်စုံကလွဲပြီး ခင်လေးတောင် ဘာမှ မသိတာ။

“ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲ ”

“ ကျွန်တော့်ကို အန်ကယ် လိပ်စာပြောထားတာပါ ”

“ ..... ”

ခင်လေးက ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာသာ  
ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် ငြိမ်သက်လိုက်ရပါသည်။

“ ပြီးတော့ ”

သူက စကားဆက်လိုက်၍ ခင်လေးက လည်တိုင်လေးပင် ရှေ့ကိုထွက်လာတဲ့ထိ  
သူ့စကား ဆက်ကို နားစွင့်မိပါသည်။

“ အဲဒီ အခန်းကို အသင့်နေနိုင်အောင် ကျွန်တော် ပြင်ပေးထားတာပါ ”

“ ..... ”

“ မခင်လေး လိုတာရှိရင် ပြောပါ ”

ခင်လေးက ခြောက်သွေ့သလို ဖြစ်လာသော လည်ချောင်းထဲ တံတွေးမျှ  
ချလိုက်ပါသည်။ သူ့အသံက ဘာကြောင့် ရိုကျိုးသလို နူးညံ့သိမ်မွေ့နေရတာလဲ။ ဘာကြောင့်  
မင်းနဲ့ငါနဲ့သဘောမျိုး မဆက်ဆံနိုင်ရတာလဲ။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ခင်လေးခွာဖြူဟာလည်း  
အန်ကန်ဦးမိုးဆွ အန်တီ နန်းနန်းတို့ရဲ့ ဝန်ထမ်း။ သူဟာလည်း အန်ကန် အန်တီတို့ရဲ့  
ဝန်ထမ်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ဟိုတုန်းကတည်းက သူ့ရဲ့ မရဲမတင်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဆက်ဆံရေး က မကြာ  
မကြာ ဆုံဖူးတဲ့ သူနဲ့ ခင်လေးကြားက ဆက်ဆံရေး ကို ရင်းနှီးချည်နှောင်မှု နည်းပါးစေခဲ့ကာ  
စိမ်းသက်သက် မှန် တန်းအနေအထားကနေ ပိုပြီးတိုးတက်စည်ပင်မလာစေခဲ့။

သူ့ကိုသိတာ ကြာပြီ ဖြစ်ပေမယ့် စကားအချီအချ ပြောဖူးတာမျိုးမှ မရှိခဲ့တာ။

ဘယ်သူက ဘာပြောခိုင်းလိုက်လို့ဆိုတာမျိုး တစ်ခွန်း နှစ် ခွန်း ပြောဖူးတာတောင်မှ လက်ချ  
းရေလိုရတဲ့ အကြိမ် အရေအတွက်ထက် မပို။ မျက်လုံးချင်းသာ ဆုံစည်းရင်းနှီးနေခဲ့တာ။

အဲဒီ ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းတို့ရဲ့ အရိပ်အရောင် အငွေ့အသက်တွေ ထဲမှာ ပဲ  
ခံစားလိုရတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာတွေ့ ခဲ့တာလေ။

“ ဒီလမ်းပဲ မခင်လေး၊ ရောက်တော့မယ် ”

ခင်လေးခွာဖြူက ကားမှန်ကို ထွင်းဖောက်၍ ချိုးဝင်လိုက်တဲ့  
လမ်းအနေအထားကို ငေးမော အကဲခတ်နေမိဆဲပင်။ သူက ကားကို တိုက်မြင့်တစ်ခုရှေ့က  
ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း ...

“ ရှင့်ကို မေးရဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ရှင့်နာမည် က ဘာလဲ ”

“ ဗျာ ... ကျွန်တော့နာမည် မခင်လေး သိတယ်ထင်တာ ”

“ အန်ကယ်ခေါ်တဲ့ ကိုလတ်ဆိုတာတော့ သိတယ်လေ၊ နာမည် အရှည် ပြောတာ  
”

“ နာမည် ရင်းလည်း ကိုလတ်ပါပဲ မခင်လေး ”

ခင်လေးက မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရင်း ...

“ ရှင့်ကို လိုအပ်ရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ ကိုလတ် ”

ပထမဆုံး ခေါ်ဖူးတဲ့ အမည် စာလုံးကြောင့် ရင်ထဲ လှိုက်နွေးမိသည်။

“ ကျွန်တော့် မိုဘိုင်းလ်နံပါတ် ပေးထားပါမယ် ”

သူ့အသံ ကတော့ တိုးရှိုင်းနူးညံ့မြဲ ရှိလျက်သားပင်။



## အခန်း (၂)

ခြံထဲ ကားကွေ့ဝင်လိုက်လျှင် ပန်းပင်တချို့ကို ရေပိုက်နှင့် ရေလောင်းနေသော မေမေက သူ ကားရပ်တဲ့အနား ရေလောင်းရင်း တိုးလာကာ . . .

“ သား ဘယ်သွားတာလဲ ”

“ ကားဝင်းကို သွားတာပါ မေမေ ”

ကိုလတ်က မျက်စိတ်မှိတ်၍ ညှာလိုက်ပါသည်။

“ အစောကြီး ခုနစ်နာရီလောက်ကတည်းက ထွက်သွားတာဆို ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ကားတွေ စစ်စရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ အန်ကယ် ခိုင်းထားတာလေးတွေ ရှိတာနဲ့ ”

“ ဪ . . . စောစောစီးစီးကြီး ဘယ် သွားပါလိမ့် ထင်နေတာ၊ ဒါဖြင့် ခဏနေ တစ်ခေါက် ထပ်သွားရမှာ ပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ သား ရေချိုး ထမင်းစားပြီး ပြန်သွားမယ် ”

ကိုလတ်က အိမ်ထဲဝင်လာလျှင် မေမေက နောက်မှ ကပ်ပါဝင်လိုက်လာပါသည်။

“ မင်း အန်ကယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိလား ”

“ ရှိတာပေါ့ မေမေ၊ သူ ပြောချင်တာ မှာ ချင်တာ အလုပ်ကိစ္စမှန်သမျှ နေ့တိုင်း အီးမေးလ်နဲ့ ပို့နေတာပဲ ”

“ ဖုန်းတွေ ဘာတွေ ရော စကားပြော ဖြစ်သေးလား ”

“ ဖုန်း ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှပဲ ဆက်တာ မေမေ၊ စကားပြောချင်ရင်လည်း  
online ကနေ ပြောလိုရနေတာပဲလေ၊ မေမေ ဘာပြောချင်တာ ရှိလို့လဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအန်ကယ်က ထူးထူးခြားခြား ဘာပြောသေးလဲလို့ပါ ”

“ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဘယ်လိုထူးထူးခြားခြားလဲ မေမေ ”

ကိုလတ်က မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ကြည်လေးနက်အောင်ထားပြီး  
မေမေ့ကို မေး ခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ တဒိတ်ဒိတ်နှင့်  
ထိတ်လာပါသည်။ မေမေ ဘာကို ရည်ရွယ်ကာ မေးနေပါလိမ့်။

ကိုလတ်မေမေ ဒေါ်ဆုမွန်က ကိုလတ် ဝင်ထိုက်လိုက်တဲ့ ထမင်းစားပွဲရဲ့  
တစ်ဖက်မှာ နေရာ ယူလိုက်ပြီး ကိုလတ်အတွက် ထမင်းအုပ်ထဲမှ  
ဝက်အူချင်းကြက်ဥထမင်းကြော်ကို ပန်းကန်ထဲ ခူးထည့်ပေးရင်း . . .

“ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးလေ ”

မေမေ သူ့ကို အကဲခတ်နေတယ်လို့ ထင်သဖြင့် ကိုလတ်  
မျက်နှာပိုးသေသေထားကာ ကော်ဖီတစ်ပန်းကန် ငှဲ့နေလိုက်ပါသည်။ မေမေက အကဲခတ် . . .  
သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်။

“ မေမေ စားပြီးပြီလား ”

“ အင်း ”

“ ဘွားဘွားရော ”

“ အင်း . . . ပြီးပြီ ”

“ မြေးလေးရေ . . . ငါ့မြေးဖို့ ဘွားဘွားက ငါးသလောက် ဝင်ပေါင်းပေးနေတာ  
နေ့လယ် ကျပြန်စားမလား၊ ထမင်းချိုင့်ပို့ပေးရမလား ”

မီးဖိုထဲက ဘွားဘွားရဲ့ အသံ ထွက်လာပါသည်။ ဘွားဘွားက

အသက်(၇၀)ဆိုပေမယ့် ကျန်းမာသန်စွမ်း ဖျတ်လတ်ဆဲ။ ရောဂါ ကြီးကြီးမားမားလည်းမရှိ။  
ခုထိ မြေးစားချင်တာကို သူ့ကိုယ် တိုင် ဝင်ချက်ပေးတုန်း။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ ရေချိုးတုန်း ကျောကုန်းကိုတောင် စိတ်လိုလက်ရ  
ကြေးတွန်းပေးချင်သေး တဲ့ ဘွားဘွား။ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်ကာ  
လိုတာဖြည့်ဆည်းခြင်း၊ အမြင်မတော် တာ ဆုံးမ ခြင်းတို့နှင့် လက်ပွန်းတတီးရှိလှတဲ့  
ဘွားဘွားပါ။ မေမေက တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်တိုဒေါသ ဖြစ်လို့ ကိုလတ်ကို လေသံမာမာနှင့်  
ဆူပူကြိမ်းမောင်းရင်လည်း ဘွားဘွားက ဖျန်ဖြေရေး ။ အမေနဲ့သား ကြားမှာ ပြေလည်အောင်  
နှစ် သိမ့်ညှိနှိုင်းပေးတတ်သူ။

ဤအမေ ဤအဘွားနှင့် သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ မို့ ကိုလတ်က  
ငယ်ငယ်ကတည်းက လိမ္မာတဲ့ ကလေး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယောက်ျားလူပျိုရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ  
ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိဘဲ လူကြီး သူမ စကား နားထောင်တဲ့စရိုက်နှင့် သိမ်မွေ့ငြိမ်းချမ်းစွာ  
ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရတာ ပါ။

“ ပြန်စားမယ် ဘွားဘွား ”

“ အေး . . . အေး . . . ပြီးရော၊ မနက်က အမြဲတို့ ဈေးက ပြန်လာပြီးမှ ဈေးမှာ  
ငါးသလောက်ဆူဆူကြီးတွေ တွေ့ .တယ် ပြောတာနဲ့ ဘွားဘွားက ထွန်းခင်ခေါ်ပြီး  
တစ်ချက်ပြေး လိုက်သေးတာလေ၊ ဘွားဘွားကိုယ်တိုင် ရွေးပြီးဝယ်လာခဲ့တာ၊ ငါ့မြေးအကြိုက်  
ဂျိုးလေးကပ် အောင်နှပ်ပြီး ပေါင်းပေးမယ် ”

“ သား ညနေဘက် အလုပ်ပြန်မဆင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဘွားဘွားရယ် ”

“ မေမေ့ငါးသလောက်ပေါင်းကို တစ်ဝက်ချန်ထားမှနော် မေမေ ”

“ အေးပါ၊ ငါသိပါတယ် ဆုမွန်ရယ် ”

“ ညနေစာလား မေမေ ”

“ ညနေ ချောချောတို့သားအမိ လာမှာ ”

ကိုလတ်က မျက်ခုံးပင့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပါသည်။ မေမေက အဲဒီ အမူအရာကိုပါ မလွတ်တမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ လဝန်းက ကျောင်းပြီးလာပြီဆိုတော့ နောင် မကြာမကြာ ပါလာမှာ ”

“ ဟုတ်လား . . . လဝန်းတောင် ကျောင်းပြီးပြီလား ”

ဘွားဘွားက အိမ်ရှေ့ ထွက်လာပါသည်။

“ အင်း . . . ပြီးပြီ မေမေရဲ့ ၊ ဂရယ်ဂျူရေး ရှင်း ပြီးခဲ့ပြီ ”

ကိုလတ်က မေမေကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ သူက ဟိုမှာ အလုပ်ပြန်လုပ်မှာ လား ”

“ ဟင့်အင်း၊ ဒီက “ . . . ” ဟိုတယ်မှာ ပဲ လုပ်မယ်၊ နဂိုကတည်းကလည်း အတက်ချိန်နဲ့ထ ဆင်းထားတာ၊ ပြီးတော့ လဝန်းက စာမေးပွဲကို ဂရိတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့် အောင်လာတာ၊ ဖရန်ဒ်အေ့ဖစ်စ်မန်နေဂျာဆိုလား အဲဒီ ရာထူး ရမယ်တဲ့၊ ပြောဆိုပြီးသား

“ လဝန်းလေးက တော် တယ်ဟဲ့ ”

ဟင်း ဟင်း . . . ။

မေမေက ချီးမွမ်း ဘွားဘွားက ထောက်ခံ။ မေမေက ရှေ့ကပင့် ဘွားဘွားက နောက်က မြှောက်။ သူတို့ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလှတဲ့ “ လဝန်း ” ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုလတ်နှင့် လည်း ရင်းနှီးခင်မင်ပြီးသား။ အကြောင်းကိစ္စရှိတိုင်း ဆုံစည်း ဖြစ်နေတဲ့ မေမေ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးအ ဖြစ် သိကျွမ်းနေခဲ့ပြီး အတန်ကြာမှ ကိုလတ် ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စား ရင် ခုန်လှုပ်ရှားခဲ့ရဖူးတဲ့သူလေးပါ။

အဲဒီ မိန်းကလေးကို ဖွင့်ပြော ဖြစ်တဲ့အထိ အစွဲအလမ်း ကြီးမားရင့်သန်မလာခင် သူ ဗန် ကောက်ကို ထွက်သွား ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခင်လေးခွာဖြူနဲ့ ဆုံတွေ့ ခဲ့ရတာ ။

“ သား လဝန်းနဲ့ ဖုန်းပြောသေးလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . မနေ့ကပဲ ပြော ဖြစ်သေးတယ် ”

“ ဘာပြောသေးလဲ ထူးထူးခြားခြား ”

ကိုလတ်က တမင်တကာပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်ကာ ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ မေမေကလည်း၊ ခုတလော ဘယ်သူနဲ့ ဘာစကားတွေ ထူးထူးခြားခြား

ပြောလည်းပဲ မေး နေတာပဲ၊ မေမေမှာ ကော ဘာများ ထူးထူးခြားခြား အကြောင်းရှိလို့လဲဟင် ”

မေမေက ကိုလတ်ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း . . .

“ မင်းက မပွင့်တပွင့် နှုတ်ပိတ်ပိတ်နဲ့ပဲဆိုတော့ မေးရတာ ပေါ့ ”

“ ဘာကို မပွင့်တပွင့် လုပ်နေတယ်လို့ မေမေက ထင်လို့လဲ ”

မေမေက မဖြေပါ။ ကိုလတ်က မေမေ့နောက်က ဖြတ်အလျှောက် မေမေ့ကို တစ်ချက်ဖက် ရင်း . . .

“ သား ရေသွားချိုးတော့မယ် မေမေ ”

မေမေမှာ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိနေတာ ကိုလတ် သိပါသည်။ ပြေစရာ ဆိုတာထက် စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်စရာ၊ စိတ်ထင့်စရာလိုဟာမျိုး ရှိနေတဲ့ပုံ။ ဘာ ဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုတာလည်း ကိုလတ် သိသည်ပင်။

ခင်လေးခွာဖြူပြန်လာတာကို မေမေ သတင်းရပြီထင်ပါရဲ့ ။

ကိုလတ် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဘွားဘွား ရောက်နေသည်။ အခန်းထောင့်က လက်ပံတော့ပိတ်ထားတဲ့ စားပွဲပေါ် ပန်းအိုးလေးတစ်လုံး လာထားပေးနေတာ ဖြစ်သည်။

“ မြေး ”

“ ဗျာ . . . ဘွားဘွား ”

“ ဘွားဘွား မနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်က ဈေးကို ငါးသလောက်သွားဝယ်တယ် ပြောပါရော လား မြေး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . သိတယ်လေ ”

“ ဈေးက သားတို့ကားဝင်းနားတင်ပဲလေ၊ အဲဒါ ဈေးကအပြန် ထွန်းခင်က ဘရိတ်ဆီ ဝင် ဖြည့်မယ်ဆိုပြီး ကားဝင်းထဲ ဝင်တယ် ”

ကိုလတ်က ရေသုတ်ရင်း ပြုံး နေမိပါသည်။ ဘွားဘွား ကတော့ လေချ အပျော့ဆွဲလေးနဲ့ ချောမော့နားချတတ်သူပင်။

“ ကားဝင်းထဲ ငါ့မြေးကားရော ငါ့မြေးရော မတွေ့ ခဲ့ပါဘူး ”

“ အဟင်း ဟင်း ”

“ မနက်စောစော ကားဝင်းသွားတယ်လို့ မေမေ့ကိုပြောပြီး ငါ့မြေး ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဟင် ”

“ . . . . . ”

“ နဂိုကတည်းက မပြောချင်လို့သာ ကားဝင်းဆီသွားတယ်လို့ လွှဲပြောတာဆိုတော့ ဘွား ဘွားကလည်း ဇွတ်မမေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားလေး မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ တော့ မလုပ်နဲ့နော် ကြားလား၊ မင်းမေမေသိရင် ပွစိပွစိ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်သီးမယ်၊ ဘွားဘွား မပြောပါဘူး ငါ့မြေးရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးလေးကလည်း ဘွားကိုပြောဖို့သင့်တဲ့စကားကိုတော့ ပြောနော်၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှအသိမပေးဘဲ ဘာမှ ကျိတ်မလုပ်နဲ့နော် မြေးလေး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား၊ သား အရေး ပါတဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံး ဘွားဘွားကို အသိပေးပြီး တိုင် ပင်ပါ့မယ် ”

“ အေး . . . အေး . . . လိမ္မာလိုက်တာ ငါ့မြေးလေး ”

ကိုလတ်က အဝတ်အစား လဲတာပြုတာလုပ်နေဆဲ ဘွားဘွားက  
မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကောက် သိမ်း၊ အရှုပ်အပွတွေ ကောက်သိမ်းနှင့် အခန်းထဲက မသွားသေးပါ။

“ မြေးလေး ”

“ ဗျာ ”

“ မင်းအမေ ခုတလေ ရတက်မအေး ဖြစ်နေတာ သိရဲ့လား ”

“ ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး ဘွားဘွား၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ”

“ သူ့ဆီ မနန်းက ဖုန်းဆက်တယ်ကွယ့် ”

“ အန်တီနန်းက ဘာတဲ့လဲ ဘွားဘွား ”

“ ခွာဖြူက ရန်ကုန် ပြန်လာတော့မယ်တဲ့ ”

“ . . . . . ”

“ သား သိလား ”

“ . . . . . ”

“ သားလည်း သိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် သားလေးမေမေ  
အတော် စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ပူပန်နေတယ်ပေါ့ မြေးလေးရယ်၊ မေမေရော  
ဘွားဘွားရော ဒီကိစ္စ နဲ့ပတ်သက်ပြီး အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို ခံစားနေရပြီး ဒီအန္တရာယ်ကို  
အလုံးအရပ် အကောင် အထည်လည်း လုံးဝမသိတော့၊ ဘယ်ချောင် ဘယ်ထောင့်က  
အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ခံရမလဲ စိတ်ထင်နေကြရတယ် မြေးလေး ”

သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောမိပါ။

ဘွားဘွားရော မေမေရောဟာ “ ခင်လေးခွာဖြူ ” ကို ခွာဖြူဆိုတဲ့ နာမည်  
လေးတစ်လုံးပဲ ကြားဖူးကြပြီး မမြင်ဖူး မတွေ့ ဖူးကြပါ။ ဒီမိန်းကလေးကို ကိုလတ် အရူးအမူး  
စွဲလမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ဖြင့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သူ ကိုဉာဏ်ထံမှ ဘွားဘွားတို့ မေမေတို့

ကြားဖူးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါ သည်။

ကိုဉာဏ်က ဗန်ကောက်ကို ကိုလတ်နှင့် အတူ ထွက်ခွာခဲ့သူ ဖြစ်ပေမယ့် သူက သဘောတရားမရှိသူ။ ကိုလတ်တို့နှင့် အဆောင်မှာ နှစ် လကျော်လောက်သာ နေပြီးတဲ့နောက် သဘောတရားမရှိသူ တစ်ယောက်သွားခဲ့တာပါ။ ကိုလတ်ကို အလုပ်ကိစ္စလည်းမရှိ။ သဘောတရားမရှိဘဲ အားအားလျားလျား ရှိ နေကာ အန်ကယ်ဦးမိုးဆွေနှင့် လည်း ခင်မင်သူပီပီ ရုံးတွေ ဆိုင်တွေ ကို ဝင်ဝင်ထွက်ထွက်ရှိရာက ခင်လေးခွာဖြူကိုပါ မြင်ဖူး သိဖူးခဲ့တဲ့သူ။

မြင်မြင်ချင်း အသေအလဲ ကြွေသတ်ကျဆုံးခဲ့တဲ့ ကိုလတ်အကြောင်းကို အရင်းတိုင်း အလုံး စုံအသိဆုံးဟာ ကိုဉာဏ် ဖြစ်သလို ခင်လေးခွာဖြူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကောလာဟလသတင်းတို့ ဟိုက ဒီက သိုးသိုးသန့်သန့် ပြန်ကြားရတဲ့အခါ ကိုဉာဏ်က သူ့ကို တားမြစ်ပါသည်။

နှစ် နှစ် ကြီးတဲ့ အစ်ကိုပီပီ ...

“ ဟေ့ကောင် ... ကိုလတ်၊ မင်း ခွာဖြူကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ ငါ ဒါပဲပြော ချင်တယ်ကွာ ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူက လူကြီးသူမကို ဘယ်တုန်းကမှ ကလန်ကဆန် လုပ်တတ်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ။ သို့ ပေမယ့် ခင်လေးခွာဖြူကိုတော့ ခေါင်းထဲ ရင်ထဲက ဖျောက်မထုတ်ပစ်နိုင်။

တကယ်တော့ သူအသေအလဲ စွဲလမ်းယစ်မှုးနေခဲ့တာသာပါ။ အပြင်မှာ ခင်လေးခွာဖြူနဲ့ စွဲလမ်းသွားခဲ့ကြောင်းကို သိဖို့နေနေသာသာ တစ်ဆိတ်ကလေး ရင်းနှီးမှု တောင် ရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

သို့ ပေမယ့် မမြင်ရတဲ့ “ အချစ် ” ဆိုတဲ့ အရာလေးဟာ အသွားအပြန် ရှိခဲ့သလား မသိပါ။ ခင်လေးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် အမှတ်တမဲ့ ဆုံလိုက်ရတိုင်း သူ့ကိုကြည့်တဲ့ ခင်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ထဲမှာ အသိအမှတ်တစ်ခုထက်ပိုတဲ့ နက်ရှိုင်းပြင်းထန်တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုကို အမြဲတမ်း တွေ့ မြင်ရသလိုပဲဟု သူက အမြဲယုံကြည်ခဲ့မိပါသည်။

ခင်လေးကို သူ စကားဟဟတောင် မပြောဖူးဘူးဆိုတာ ကိုဉာဏ်လည်း

သိပေမယ့် ခင် လေးရှိမယ့်အရပ်ကို အမြဲပဲ အနီးကပ် ဝင်ထွက်ဖြတ်လျှောက်ရင်း အဝေးက  
ငေးမျှော်နေရင်း အသက်ငင်သလို တငင်ငင် အစွဲကြီးစွဲနေတဲ့ သူ့အခြေအနေ ဖြစ်အင်ကြောင့်  
ကိုဉာဏ်က သူ သဘောမထွက်ခင်မှာ မေမေတို့ဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

“ အန်တီဆု . . . ကိုလတ် ဒီမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို ကြွေနေတယ်၊  
ကောင် မလေးက ကာရိုက်တာ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ သတင်းကြားတယ်၊ ကျွန်တော် လည်း  
သဘောတက် တော့မှာ ဆိုတော့ ဒီကောင့်ကို ဆက်စောင့်မကြည့်နိုင်ဘူး၊ အန်တီဆုသားက  
အုံ့ပုန်း၊ အန်တီဆု ကြည့်စီစသည်ပါဦး ”

ကိုဉာဏ်ကို သူ စိတ်မဆိုးပါ။ မေမေက သူ့ကို အတင်းပြန်ခေါ်ပါသည်။  
အန်ကယ်ဦးမိုးဆွေ အန်တီနန်းတို့ထံ အကြောင်းကြားပြီး မ ဖြစ်မနေ ပြန်လွှတ်ဖို့  
တောင်းဆိုရာ အန်ကယ်တို့က ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ပင် . . .

“ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မင်းအမေ ပြန်ခေါ်နေတာဆိုတော့ ပြန်လိုက်ဦး ”

ပထမအကြိမ် လေးငါးလနှင့် သူ မြန်မာပြည်ပြန်လာပါသည်။

အဲဒီ ကတည်းကစပြီး အလိမ်အညှာ မုသားစကားလေးတွေ ကိုလတ်  
ပြောတတ်လာခဲ့တာ။ မေမေ့ကို ဘူးခံငြင်းသည်။

ငြင်းတဲ့အတိုင်းလည်း ခင်လေးကို သူ မေ့လို့ရအောင် ကြိုး စားပါသည်။

ဘွားဘွားတို့ မေမေ တို့ရဲ့ ရိုးသားအေးဆေးမှု ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ပုံစံစည်းစနစ်နှင့် ဘယ်လိုမှ  
မ ဖြစ်ဘူးလို့ သူ့စိတ်ကို သူ ဆုံးမသည်။ ဘာမှလဲ ဖြစ်ခဲ့တာမရှိဘဲ အလွန်ဆုံးအကြည့်ချင်းသာ  
ဆုံဖူးတဲ့ ခင်လေးကို မမေ့နိုင် စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူလည်း ထင်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီ အချိန်မှာ သူ တစ်ချိန်က စွဲလမ်းရင် ခုန်ဖူးတဲ့ လဝန်းသည် စင်ကာပူမှာ  
ကျောင်းတက် နေရာက ခဏတဖြုတ် ပြန်ရောက်နေတော့ သူ့စိတ်တွေ ကို လဝန်းဘက်ပဲ  
ပြန်အနည်ထိုင်နိုင် အောင် ကြိုး စားခဲ့သေးတာပါ။

အချစ်ဆိုတာဟာ အင်မတန် အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူ ကိုယ်တွေ့ .  
သိခဲ့ရပါသည်။ လက်ပွန်းတတီး တရင်းတနီးနေရတဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော လှပဂေး  
မိန်းကလေးတစ်ဦးအပေါ် အလွယ်တကူ သက်ရောက်ဖို့ မ ဖြစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ အချစ်ကိုတော့  
ပိုပြီးအံ့အားတသင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါ။

သူ ဘူးခံငြင်းတာရယ်၊ လဝန်းနှင့် တရင်းတနီး ပြေပြေလည်လည် ရှိတာရယ်၊  
အလုပ်ကိစ္စ တွေ နှင့် အန်ကယ်က သူ့ကို ပြန်ခေါ်နေတာတွေ ရယ်ကြောင့်  
အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး သူ့ကို ကတိ ကဝတ်တောင်းကာ ဗန်ကောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီ အချိန်မှာ သူဟာ ဇောင်းကလွှတ်တဲ့မြင်းနယ် လေးညှို့ကလွှတ်တဲ့ မြားနယ်၊  
သူ့နှလုံး သားရဲ့ ပျော်စံရာအရပ်ကို လှစ်ခနဲ ရောက်သွားခဲ့တော့တာ။ ခင်လေးရဲ့  
မျက်နှာလေးကို မြင်ရရုံ နှင့် သူ့ရဲ့ နေ့ညတို့ ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့် မှန်း  
အကြောင်းပြချက် မပေးနိုင်အောင်ကို ခင်လေးကို သူချစ်တာ။

တမြတ်တနီး ချစ်တာ။ မွန်းကျပ်နေအောင် ချစ်တာ။ နင့်နေအောင် ချစ်တာ။  
အရူးတပိုင်း ချစ်တာ။ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ချစ်ကိုချစ်နေမိတာမျိုးတည်း။

ဒါပေမဲ့လည်း ခင်လေးကို နည်းနည်း ကလေးတောင်မှ မသိစေမိခဲ့ပါ။

ဒီကြားထဲ ခင်လေး ရန်ကုန်တစ်ခေါက် ပြန်သွား၍ သူလည်းပဲ  
မယောင်မလည်နှင့် အိမ် လွမ်းသလိုလိုနှင့် ပြန်ခဲ့ပြန်သည်။ နောက် ခင်လေး ဗန်ကောက်ကို  
တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ပြန်တော့ သူလည်း မရှေးမနှောင်း ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ သူ့ဘဝဟာ “  
ခင်လေးခွာဖြူ” ဆိုတဲ့ လှိုင်းကလေးက ပုတ်ခတ်လိုက်ရာကမ်းဆီ လူမသိ သူမသိ  
သွားသွားသော င်တင်နေခဲ့ပုံမျိုးပင်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့တဲ့ အံ့ပုန်းချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပင်။  
ဒီကြားထဲ မေမေ တို့က လဝန်းနှင့် နေရာချချင်လာတာကို လှည့်ပတ်ကုတ်ကပ်၍  
ငြင်းနေခဲ့ရပါသည်။ ခုတစ်ခေါက် သူ ဗန်ကောက်ကို နောက်ဆုံးရောက်နေတုန်း ခင်လေးနှင့်  
ပတ်သက်တာတွေ ရင်ဖွင့်ရေး ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးက ရန်ကုန်အိမ်မှာ

ကျန်ခဲ့ရာ အဲဒီ စာအုပ်ကို မေမေ မတော် တဆ တွေ . ကာ ဖတ်ရပြီး သူ့ကို ဒေါသပုန်တွေ ထပ်ပါသည်။

ချက်ချင်း ပြန်လာဖို့ ခေါ်တာကို သူ မပြန် ဖြစ်ခဲ့။ မေမေ လှမ်းပြောတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ အံ့ပုန်း ခံစားချက်တို့ကို အန်တီနန်းတို့ သိကုန်တာကိုလည်း သူက မေမေအပေါ် စိတ်ပျက်မိသည်။ မေမေ ကလည်း သူပဲကို အလွန်ဒေါသသည်။ မေမေနှင့် ကိုလတ်အကြား အခြေအနေက အနည်းငယ် တင်းမာနေခဲ့ပါသည်။

အခုတစ်ခါ ပြန်ခဲ့ရတာ ကတော့ မပြန်မ ဖြစ်လို့ပင်။ အန်ကယ်က ဒီမှာ လည်း တက္ကစီနှင့် အဝေးပြေးကားအငှားကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်သည် ဖြစ်၍ ကိုလတ်ကို ရန်ကုန်မှာ ပဲနေပြီး စီမံကွပ်ကဲဖို့ တာဝန်ပေးတာကြောင့် ငြင်းမကောင်းတဲ့အတွက် သူ ပြန်လာခဲ့ရတာ ပါ။

ခုတော့ သူ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်လေးလည်း ပြန်လာခဲ့တာနှင့် ကြုံရသည်။ ခင်လေးရဲ့ တိုက်ခန်းကို သူပဲ အန်ကယ်အကူအညီတောင်းမှု အရ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ရပါ သည်။ သူ သက်သော ငဲ့သက်သာရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းထဲမှာ ခင်လေး နွေးထွေး ပါစေ။

“ မြေးလေး... မမိုက်နဲ့နော် မြေး၊ လိမ္မာပါ ငါ့မြေးရယ် ”

ဘွားဘွားအသံက နူးညံ့၍ ချောမော့ဖျောင်းဖျာနံဆန်သည်။ သူက ဘွားဘွားကို ချစ်စနိုး ပြုံး ကြည့်ရင်း...

“ သား လိမ္မာပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ မမိုက်ပါဘူး ”

“ အေး... အေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့မြေးရယ် ”

\*

## အခန်း (၃)

ဘုရားစင်၊ အနက်ရောင် ဆက်တီတစ်စုံ၊ ထမင်းစား စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ဗီရိတစ် လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာလေးတစ်လုံး၊ မီးဖိုနှင့် အိုးခွက်ပန်းကန်တချို့။ အိမ်ခန်းထဲမှာ တော့ မွေ့ရာတုံးကို ကြမ်းခင်းပေး ဒီတိုင်းချကာ အပြာတောက်တောက်အပွင့် အိပ်ရာဖုံးစွပ်ထားသည်။

မကျဉ်းမကျယ် အခန်းထဲ လိုအပ်တာကလွဲပြီး ပစ္စည်းပိုမရှိဘဲ အခန်းလေးက ရှင်းလင်းသပ် ရပ် တောက်ပြောင်တာ ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေပါသည်။ မိန်းကလေးနေဖို့ အခန်းမို့ ထင်ပါရဲ့ မွေ့ရာ ပေါ် မွေးပွက်ဝံ့ရပ် အဝါရောင် ကြီးတစ်ခုတောင် တင်ထားပေးသေးကာ အိပ်ခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက် ဘောင် တစ်ခုပေါ်မှာ တော့ ကက်တပ်စ်ပင်အိုးလေးတစ်အိုး။

ခင်လေးခွာဖြူက ကက်တပ်စ်အိုးလေးကို အတန်ကြာ ငိုငြည့်မိနေသည်။ သူက ဘာ ကြောင့် ခင်လေးရဲ့ အကြိုက်တချို့ကို သိနေပါလိမ့်။ သူနှင့် ခင်လေးက အဲသလောက် သိနိုင် လောက်အောင် မဆုံဖူးပါ။

သူ့ကို ပထမဦးဆုံး စတွေ့ ဖူးတဲ့နေ့ကို ခင်လေးမှတ်မိနေပါသည်။ အဲဒီ နေ့က ခင်လေးသည် ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြို့ နာကြည်းခံစားရခြင်း ပြင်းထန်လှ၍ အန်ကယ့်ရုံးခန်းရှိတဲ့ ပထမထပ် ရဲ့ အပြင်ဘက် ထောင့်တစ်နေရာက တရုတ်ကြွေပန်းအိုး လူတစ်ရပ်လောက်ကြီး အနီးမှာ မည်း ပြောင်နေတဲ့ လျှာထိုးကြမ်းခင်းတွေ ပေါ် ဖင်ချထိုင် နူးကိုထောင်၍ ပိုက်ကာ နူးပေါ်မျက်နှာအပ် သိမ့် သိမ့်တုန် ငိုကြွေးနေမိတုန်းတည်း။

ပြန်ချင်တယ်။

အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ မေမေနဲ့ နေချင်တယ်။ မောင်လေးနဲ့ နေချင်တယ်။ မိသားစုနဲ့  
ဆင်းဆင်း ရဲရဲ ချိုချို တဲ့တဲ့ပဲ နေချင်တယ်။ သူငွေတွေ ထံမှာ ကျွန်တစ်ပိုင်းခံပြီး  
ချမ်းချမ်းသာသာ ဝတ်ကောင်း စားကောင်းတွေ နှင့် မနေချင်ဘူး။

မေမေ . . . ခင်လေး ပြန်လာချင်လှပြီ။ မောင်လေးရယ် . . .  
ကျောင်းမြန်မြန်ပြီးပါတော့။ ကျောင်းစာအုပ် စာရွက်စာတမ်းတွေ ဈေးကြီးလှပြီး  
စရိတ်ကြီးလေးလှတဲ့ ဆေးကျောင်းသက်တမ်း မြန်မြန်ကုန်ဆုံးပြီး ဆရာဝန်မြန်မြန်  
ဖြစ်ပါတော့။

ဤစကားတွေ က ခင်လေး ရင်ထဲမှာ ဟစ်ကြွေးမြည် တမ်းနေခဲ့တဲ့ စကားတွေ  
ပင်။ အရှက် တရား၊ အကြောက်တရား၊ ခံပြင်းမှု ၊ အားမတန်မှု ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား၊  
ကိုယ့်လိုအပ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပေး အပ်ခဲ့ရတဲ့ အရင်းအနှီး။ ဒါတွေ ဟာ ခင်လေးခွာဖြူရင်ထဲ  
မီးတောင်ဝ ချော်ရည်ပွက်သလို ပွက်ပွက် ထ ပူပြင်းအနည်ကျနေပါသည်။

ဝမ်းနည်းနာကျင်နေလွန်းတဲ့အချိန်။ တိုင်ပင်စရာ အဖော်။  
တိုးဝင်စရာရင်ခွင်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ ပျော်လည်း တစ်ယောက် တည်း၊  
ဝမ်းနည်းလည်း တစ်ယောက် တည်း၊ ခက်ခဲ လည်း တစ်ယောက် တည်း၊ ပြေလည်လည်း  
တစ်ယောက် တည်း၊ အစစအရာရာ မှုဝေစရာ လူမရှိ တဲ့ အထီးကျန် အားငယ်လစ်ဟာမှု တွေ  
ကို ရင်ထဲ ခါးခါးသီးသီး နှင့်နှင့်နဲနဲ ခံစားနာကျင်နေတုန်း အချိန်ပါ။

ဘေးလှေကားမှ လူတက်လာတဲ့ ခြေသံကို မကြားမိပါ။

အန်ကယ်က ဆီးလုံလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ငါးထပ်မြင့်တဲ့ အဆောက်အအုံကို  
တစ်ဦးတည်း ပိုင် ဆိုင်တာ။ ငါးထပ်စလုံးကို တစ်ဆက်တည်းတက်ဖို့ ဘေးလှေကားရှိသည်။  
အတွင်း ဘက်မှာ လည်း သီးသန့် တစ်ထပ်ချင်း တက်ဆင်းနိုင်တဲ့လှေကားလေးတွေ ရှိပါသည်။

အောက်ဆုံးထပ်က အန်တီနန်းရဲ့ မြန်မာ့လက်မှု ပစ္စည်းများ နှင့် ရတနာအရောင်  
ဆိုင်ခန်း။ ပထမထပ်က အန်ကယ်ရုံးခန်း။ ဒုတိယထပ်က ချက်ပြုတ်တဲ့မီးဖိုနှင့်  
ထမင်းစားခန်းရှိကာ လေး ထပ်က ခင်လေးတို့လို အတူနေဝန်ထမ်းအလုပ်သမားတွေ ရဲ့

အထပ်။ အပေါ်ဆုံးထပ်က အန်ကန်နဲ့ အန်တီတို့နေတဲ့ အထပ်ပင်။

ဒီငါးထပ်လုံးမှာ ဘယ်အထပ်သွားနေလို့မှ လုံခြုံစိတ်သက်သာရာ မရရှိနိုင်သလို ခံစားရပြီး ပန်းအိုးကြီးနံဘေး ပုံထိုင်လျက် ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ခင်လေးဟာ ဆလိုက်တွန်းရွှေ့ ပွင့်ဟ သွားတဲ့ မှန်တရုပ်ကပ်ကွက်တပ် ကျွန်းတံခါးဆီ မျက်ရည်လည်ရွှဲ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက် မိတာပါ။

ဝင်လာခဲ့တာက သူ။ ကိုလတ်လေ။

ကိုလတ်လို့ အမည် မသိသေးတဲ့ လုလင်ဖျို တစ်ယောက် က ပွင့်သွားတဲ့ တံခါးဝမှာ ခြေတစ် ဖက်ဝင် ခြေတစ်ဖက်ထွက် ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်းရပ်ရင်း နာကြည်းသည်းခိုက်စွာ ငိုကြွေး နေမှန်း သိသာတဲ့ ခင်လေးခွာဖြူကို တအံ့တဩ အားနာပါးနာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးကြည့် ကြောင်တက်နေသည်။

“ ဟို . . . ”

အသားခပ်ညိုညိုလေးနှင့် မျက်ခုံးတွေ မျက်တောင်တွေ ထူထဲနက်မှောင့် စိမ်းညို . . . ကာ ဆံပင်လေးတွေ ကိုက နဂိုရောင် ခပ်ညိုညိုနှင့် ဘယ်လိုမှန်းမသိ အေးချမ်းတဲ့ မျက်နှာကို ခင်လေး လည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်း ရှက်လန့်တကြီး ရင်ဆိုင်ကြည့်နေမိပါသည်။

ထို့နောက်တော့ ကိုယ့်ခံစားချက် ကိုယ့်မပြေလည်မှု နဲ့ကိုယ် ချောင်ထလာငိုနေပါတယ်ဆိုမှ ရောက်လာကာ ခင်လေးမျက်ရည်ကို တွေ့ သွားတဲ့ သူ့ကို ဒေါသထွက်လာမိကာ . . .

“ ဘာလဲ ”

ခပ်မာမာ လှမ်းမေးလိုက်သံက နှာခေါင်းပိတ်သံ ငိုသံပါနဲ့ပါ။

“ ဟို . . . ဟိုဟာပါ။ အန်ကယ် . . . ”

သူက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြေသည်။

“ ဘာ . . . အန်ကယ်လဲ ”

“ အန် . . . အန်ကယ်နဲ့တွေ့ဖို့ ”

“ ဝင်သွား . . . ဟိုတံခါး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

သူက တံခါးကို ပြန်ဆွဲစေလိုက်ကာ ရှေ့ကို ဆက်ဝင်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ရင်းမှ ခင်လေးထံ တစ်ချက်ကြည့်ကာ . . .

“ ဟို . . . ”

“ ဘာလဲ ”

“ ကျွန် . . . ကျွန်တော် . . . ဘာများ အကူအညီပေး . . . ”

“ မလိုဘူး ”

ဒါဟာ သူနှင့် ခင်လေးအကြား စကားအများ ဆုံး ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အကြိမ်ပင်။

နောင်တော့ သူ့ကို အန်ကယ်နားမှာ တွေ့နေပါရဲ့။ သေချာစကားဟဟ မပြော ဖြစ်တော့တာပါ။ “ အန်ကန်ရှိလား ”၊ “ ရှိတယ် ” ဆိုတာလောက်သာ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ရှိခဲ့သည်။

မျက်မှန်းတန်းခဲ့ပေမယ့် မရင်းနှီး။ ရင်းလည်းမရင်းနှီးချင်။ သို့ပေမယ့်

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့ရင်ထဲက လာရိုက်ခတ်တဲ့ အရိပ်အယောင်တစ်ခု ထင်ဟပ်နေတယ်လို့ အမြဲယုံကြည်ခဲ့မိကာ အဲဒီ အရိပ်အယောင် တစ်စုံတစ်ရာဟာလည်း ခင်လေးရဲ့ စိတ်ကို အဖော်ရသလို လုံခြုံမှု တစ်ခု ရှိစေခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ သိချင်မှ သိမှာပါ။ သူ့မျက်ဝန်းများ ထဲက တစ်စုံတစ်ရာဟာ သူက

ဖန်တီးထားတဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်သိတဲ့ အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင်မသိတဲ့ အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည် ။

ခင်လေးရဲ့ နှလုံးသားများကို ထိုတစ်စုံတစ်ရာက လူမသိ သူမသိ

နွေးဖိုရိုန်းမြစေခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလည်း ခင်လေးကလွဲလို့ ကမ္ဘာမှာ သိတဲ့လူ မရှိ။ ဘယ်သူမှ

မသိတာကိုပဲ ခင်လေးက ကြိုက် ပါသည်။ သိဖို့လည်း မလိုပါဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ခင်လေးဟာ ရေစက်ပဲပါတာလား။

သူက ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေတော့မည် ရယ်လို့ သူ့ဟာသူ ပြန်သွားပြီး တစ်လအကြာ ခင်လေးက လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အပြီးပြန်လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဒီမှာ လာပြီး ဆုံစည်း လို့နေရပြန်ရောပင်။ ဒီကြားထဲ အနိကယ်က ဒီအိမ်ခန်းကို သူ့ကိုမှပဲ လှမ်းပြင်ဆင်ခိုင်းထားပြန် တာတဲ့။

အိမ်ရောက်တာနှင့် ခင်လေးခွာဖြူက သေတ္တာတွေ အိတ်တွေ အခန်းထောင့်ပုံပြီး မိရိတ် တောင်မရွှေ့ မပြင်ဆင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ ထိုးလှဲအိပ်လိုက်သည်မှာ နေ့လယ်ဆယ်နှစ် နာရီမှ ဗိုက်ဆာ ပြီး နိုးလာပါသည်။ မီးဖိုထဲသွားကာ ရှာဖွေတော့ နံရံကပ် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်၊ နို့ဆီဘူး၊ သကြားထုပ်၊ အခန်းထောင့်မှာ 24 Kg ဆန်အိတ်ငယ်၊ ဆီသုံးပိဿ ၁ပုံး။

ခင်လေး ပြုံး မိသည်။ တော် တော် စေ့စပ်တဲ့လူပဲ။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကျတော့ ရေသန့်ဘူးသစ်များ ။ အသင့်သောက် လိမ္မော်ရည်ဘူးကြီးတစ် ဘူး။ ကြက်ဥ၊ ဝက်အူချောင်း။

ခင်လေးက စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိတဲ့ ကိုယ့်အနေအထားကြီးမှာ ပင် စိတ်ကြည်းနူးစရာလေး လှစ်ခနဲ တွေ့ ရသလို ခပ်ပြုံး ပြုံး ရှိနေမိကာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တစ်ထုပ် ပြုတ်၍ စားလိုက် ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ လည်း ဆပ်ပြာ၊ ခေါင်းလျှော်ရည်ကအစ ဆပ်ပြာမူ နဲ့ထုပ်အထိ ရှိသည်။ အဝတ်လျှော်ဖို့ ပလတ်စတစ်ဗုံး၊ တံမြက်စည်း၊ ဂေါ်ပြားကအစ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်စဉ်းစား၊ စားရင်း ချရေး ပြီးမှ ဝယ်ဖြည့်ထားပုံမျိုးပင်။

ဘာမှလုပ်စရာမရှိတဲ့တူတူ ခင်လေးခွာဖြူက ရေမိုးချိုးပြီး ပြန်လှဲအိပ်နေပြန်ပါသည်။ အိမ် ကိုလည်း မသွားချင်သေးပါ။ မေမေတို့ မောင်လေးတို့နှင့်

မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သေး။ အားမွေးပြီး မှပဲ သွားပါတော့မည် ။ ညနေစာ ထမင်းဟင်းလည်း မချက်ချင်။ ဘာမှထမလုပ်ချင်။ သေတ္တာ တောင် မရှင်းချင်။

အိပ်ရာထဲ လူးလွန့်ကာနေရင်းပင် အပြင်မှာ မှောင်လာပြီကို သတိပြုမိကာ မီးထွန်းလို့လိုက်ပါသည်။ မီးကပျက်နေတော့ မလာ။ မှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေရင်း လူက ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါ သည်။ တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်ရတာ လောက် ငိုချင်စရာကောင်းတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

မေမေ . . . နွေးနွေးနဲ့ မောင်လေးကို တွေ့ ချင်ပေမယ့် သူတို့ဘက်က ရှိနေမယ့် သဘော ထားကို ခင်လေး မသိရသေးဘူးလေ။ ဟိုးအရင်က ကောလာဟလလိုလို မရေရာ မသေချာကြား တဲ့ သတင်းတွေ ကြောင့် တောင်မှ မောင်လေးနှင့် သူမ အကြီးအကျယ် ရန် ဖြစ်ပြဿ နာတက်ခဲ့ သေးတာ။

အခုတော့ ဒီထက်ခိုင်လုံပြည့်စုံတဲ့ သတင်းတွေ သူတို့ ကြားပြီးနေရောပေါ့။ မေမေ့ကျန်းမာ ရေး အတွက်တော့ဖြင့် ခင်လေး အရမ်းမပူပန်ပါ။ ကိုယ့်ထက် အများ ကြီး တတ်သိနားလည်တဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်တော့မယ့် မောင်လေး ရှိတယ်လေ။ မောင်လေးက အခုလောက်ဆို ဟောက်စ်ဆင်း နေရလောက်ပြီ။

ခင်လေးက အရင်က ခင်မင်ခဲ့ပြီး အခုတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သလောက် ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကို စဉ်းစားသည်။

သက်ထား . . . ။

ခင်ဝင့်သူ . . . ။

စောနန်း . . . ။

ပထမဆုံးတစ်ခါ ထွက်သွားတုန်း ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ကို ခင်လေး ဆက်သွယ်ပါသည်။ အားရင် ချက်တင်တေါ ဘာတွေ ပြောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ့်အခြေအနေအ ဖြစ်အပျက်နဲ့ ကိုယ် သူတို့ထံ ဆက်သွယ်ဖို့ ဝန်လေးလာတဲ့အချိန်မှာ

ခင်လေးက အဆက်အသွယ်တွေ ကို တဖြည်းဖြည်း ကျဲဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်ရဲ့ အိုးက မလုံတော့တာလေ။ သူတို့ဘက်က ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတွေ က e-mail တွေ ဘာတွေ ပို့ကြပါသေးသည်။ ခင်လေးက မပြန် ဖြစ်တော့တာ။ တယ် ကိုယ်က စ, ခွာမိတာ။

ပြန် ဖြစ်တဲ့အခါကတွေ မှာ လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ကို တမင်ပဲ သွားမတွေ့ .တော့ဘဲ နေ လိုက်တော့တာပါ။ ဒီတော့ ပြတ်နေကြတာ နှစ် ပေါင်းအတော် ကြာပြီပေါ့။ ခုလို တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေချိန်မှာ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတွေ ကိုလည်း သတိရ တမ်းတသည်။ နောက်နေ့မှ ဆက် သွယ်ကြည့်ဦးမှ။

သူတို့ ခင်လေးခွာဖြူသတင်းတွေ ဘယ်လိုကြားလဲ၊ ဘယ်လောက်သိလဲ၊ ဘယ်လိုသဘော ထားလဲ ဆိုတာတွေ က ဆက်သွယ်ကြည့်မှ သိရမှာ တွေ ပါ။

“ တူတူတူတူ . . . တူတူတူတူ ”

ဘုရားရေ . . . ။

ခင်လေးက လန့်သွားကာ ဘေးဘီကို ကမန်းကတန်း ဝေဝဲကြည့်မိသည်။

“ တူတူတူတူ . . . . . တူတူတူတူ ”

အခန်းထောင့်က အောက်မှာ မီရီလေးတစ်အံတွဲ ထားတဲ့ ဘေးစားပွဲပုလေး တစ်လုံးပေးမှာ အစလေးနဲ့အုပ်ထားတဲ့အောက်က မီးပြာပြာလေး လင်းလက်နေတာဟာ တယ်လီဖုန်းပါ။

တယ်လီဖုန်း၊ ခင်လေး ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိပါသည်။

ဟိုကထွက်လာကတည်းက အတော် ဝမ်းပန်းတသာ စိတ်ချမ်းသာ ခံစားလိုက်ရတာ အခု ပထမဆုံးပင်။ ဖုန်းတစ်လုံးရှိနေတော့ အထီးကျန် မဆန်လှတော့ဘူးပေါ့။ အိမ်ကနေမထွက်ဘဲနဲ့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ပြင်ပနဲ့ အဆက် အသွယ်ရပြီပေါ့။

ခင်လေးက တယ်လီဖုန်းနား ချက်ချင်း ပဲ ရောက်သွားကာ ကမန်းကတန်း

ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ ဟယ်လို ”

“ . . . . . ”

“ ဟယ်လယ် ”

“ မခင်လေးလား ”

ခင်လေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်မှာ အားရှိလုံခြုံချမ်းမြေ့သွားရတာ ကိုလည်း ငြင်းကွယ်မရ။

“ ဖုန်းက အပိုင်လား ”

“ ဗျာ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ အပိုင်ပါ ”

“ နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ ”

“ ကျွန်တော် ဖုန်းပေါ်မှာ ရေး ထားပေးတယ်၊ ‘ . . . . . ’ ပါ ”

နံပါတ်ဆန်းဆန်း ရှည်ရှည်တစ်ခု သူက ရွတ်ပြသည်။

“ မခင်လေး အဆင်ပြေလား ”

“ အင်း . . . ပြေပါတယ်၊ ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်တာလဲ ”

“ အဆင်ပြေရဲ့ လားရယ်၊ ဘာလိုသေးလဲရယ် မေးတာပါ ”

“ ခုထိတော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာမှမလိုသေးဘူး၊ ဘာလိုတယ် မလိုဘူးလဲ ကျွန်မ မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ဖြေရှင်းနိုင်တာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ ကိုလတ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ”

ခင်လေးအသံက အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်တိုးတိမ်သွားသည်။

“ရပါတယ် မခင်လေး ”

“အပန်းမကြီးရင် ကျွန်မကို ခင်လေးလို့ပဲခေါ်ပါ။ မခင်လေးဆိုတာက နားထဲထောင့်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟို . . . ပြီးတော့ ခင်လေးရဲ့ ဗီbank account ထဲလည်း အန်ကယ်ဒိုင်းတဲ့ အတိုင်း ငွေလွှဲထည့်ပေးထားပါတယ်၊ နောက်နေ့ စာအုပ်မှာ သွားသွင်းလိုက်ပါဦး ”

ဪ . . . . အန်ကယ်က ဒီလူကို အတော် ယုံစားအားကိုးတာပါလား။ ခင်လေးရဲ့ ဗီbank account တို့ ဘာတို့လဲ အန်ကယ်က သူ့ကို ပြောလို့သာပေါ့။ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိအောင် အန် ကယ်က လူယုံထားထားပါလိမ့်။ သူဟာ အန်ကယ်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စတွေ အပေါ် ဘယ် လောက်အထိများ အတွင်း ကျကျ သိခွင့်ရပါလိမ့်။

“နောက်ပြီး ခင်လေး တခြား ဘာလိုအပ်လဲ၊ သွားစရာ လစရာတွေ ဘာတွေ ရှိလို့ ကားလို ရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ ”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ရှင်က ကားစီစဉ်ပေးမယ် အဲလိုလား ”

“ဒီမှာ အဝေးပြေးရော မြို့ တွင်း တက္ကစီရော အန်ကယ်က အငှားကားကုမ္ပဏီတစ်ခု ထပ် ထောင်ထားပါတယ်၊ တက္ကစီတွေ မှ အများ ကြီးပါ။ ခင်လေး ခေါ်သုံးလို့ရပါတယ် ”

“ကျွန်မ ခေါ်သုံးခါင့်ရှိတယ်လို့ ရှင်က ဘာ ဖြစ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာလဲ ”

“အန်ကယ်က ခင်လေး လိုအပ်တာအားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးဖို့ စကားကုန် မှာ ထားပြီးသားပါ ”

“ဪ . . . အဲဒီ လိုကိုး ”

“မြို့ တွင်း တက္ကစီက အစီးခြောက်ဆယ် ရှိတာမို့လို့ ခင်လေး ကားလိုတဲ့နေ့ မနက်စောစော ကို ကျွန်တော် ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရုံပါပဲ၊ နေ့တိုင်းလိုလည်း ရပါတယ် ”

“ရှင်က ဒီမှာ လည်း အန်ကယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ပဲပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်ရောက်ချင်း ဘာမှ အပူတပြင်း စီစဉ်စရာ မလိုအောင် အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဆင်သင့်ရှိနေတာ ရှင့်ကျေးဇူးပါ ကိုလတ်၊ လောလောဆယ် တော့ ကားလည်းမလိုနိုင်သေးပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း ဘယ်မှသွားဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အိမ်မှာ ပဲ နားနေဦးမှာ ပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်လေး လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါ ”

“ ကောင်းပါပြီ ”

“ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်မယ် ခင်လေး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသံကို နားထောင်ပြီးမှ ခင်လေးက ဖုန်းကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပါ သည်။ နှစ် နဲ့ချီကာ သူ ဘယ်သူ ကိုယ်ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီးကျွမ်းပြီးသား ကိုလတ်နှင့် အခုမှစပြီး စကားလက်ဆုံကျကာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆိုဖူးကြပြီဆိုပေမယ့် ရင်းနှီးခင်မင်ဖို့အထိတော့ ကျွန်မ မရည်ရွယ်တော့ဘူး ကိုလတ်ရယ်။

\*